

Akis Sakellariou was born in Thessaloniki, hailing on one side from Koryfi of Imathia. He studied at the school of Roula Pateraki, while attending Law School. He continued his studies in America, with Stella Adler as his teacher, who encouraged the students to “shed their daily existence, because it is miserable”. When he returned to Greece he collaborated with Theodore Terzopoulos, then went on to Notos Theatre (Amore) and Elefthero Theatre, while the big screen offered and still offers him a parallel course.

All about Akis Sakellariou in an interview

“An actor from Koryfi of Imathia”

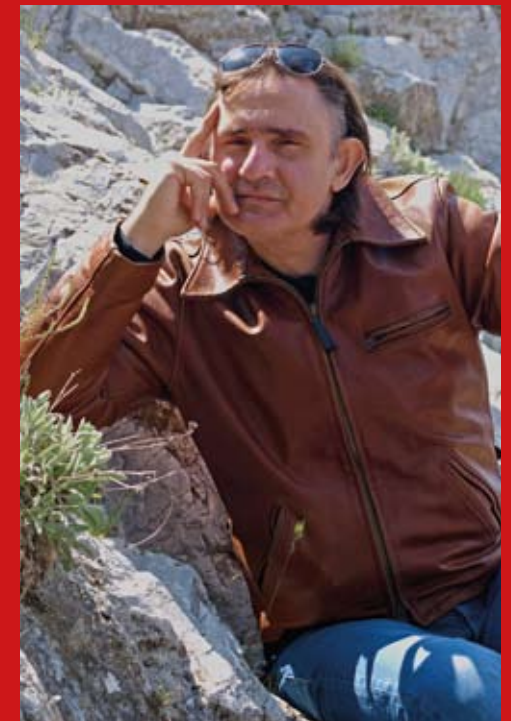
BY CHARALAMPOS PAPADATOS
PHOTO NIKOS LAMPROU

Οθόκληρος ο Άκης Σακελλαρίου σε μία συνέντευξη

«Ένας ηθοποιός με καταγωγή
από την Κορυφή (!)
- μη βιάζεστε -... Ημαθίας»

ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟ ΠΑΠΑΔΑΤΟ
ΦΩΤΟ ΝΙΚΟΣ ΛΑΜΠΡΟΥ

Ο Άκης Σακελλαρίου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη με καταγωγή κατά το ήμισυ από την Κορυφή Ημαθίας. Μαθήτευσε στη σχολή της Ρούλας Πατεράκη - παράλληλα με τη Νομική. Συνέχισε στην Αμερική με δασκάλα τη Στέλλα Άντλερ, η οποία παρότρυνε τους μαθητές να «απεκδυθούν της καθημερινότητάς τους, γιατί είναι μίζερη». Όταν επέστρεψε στην Ελλάδα συνεργάστηκε με το θόδωρο Τερζόπουλο για να συνεχίσει στο θέατρο του Νότου (Αμόρε) και στο Ελεύθερο θέατρο, ενώ η μεγάλη οθόνη τού προσέφερε και του προσφέρει παράλληλη πορεία.

Από το Νοέμβριο στο θέατρο «Ροές» και πάλι με την κωμωδία «Ολόκληρος ο Σαίξπηρ σε μία ώρα», επανέρχεστε για 16η χρονιά, από τότε που πρωτοπαίχτηκε στο «Αμόρε». Είναι κάτι σαν το δολοφόνο που γυρίζει πάντα στον τόπο του εγκλήματος;

Ναι, κάτι τέτοιο είναι, αυτό μας βγαίνει κάθε τέσσερα-πέντε χρόνια γιατί είναι τέτοια η εκτόνωση και μας κάνει να θυμόμαστε τον πρώτο καιρό που το ανεβάσαμε, που ήμασταν όλοι πιο νέοι. Αλλά κυρίως έχει το χαρακτήρα της εκτόνωσης και της απομυθοποίησης όλων αυτών που κάνουμε.

Μήπως αυτή η τακτική επιστροφή σας σε αυτό το έργο, παράλληλα με ό,τι άλλο κάνετε στο θέατρο, την τηλεόραση ή το σινεμά, αντικατοπτρίζει και τη φιλοσοφία σας για τα πράγματα; Το τραγικό που θεραπεύεται με το κωμικό και το κωμικό που γεννιέται από το τραγικό;

Τελείως...αυτό ακριβώς είναι...αυτό εννοούσα όταν είπα «απομυθοποίηση». Όταν κάνεις έναν ρόλο με βάρος, με βάθος, με ψυχική καταπόνηση και έκθεση, ε, μετά χρειάζεσαι έναν Σαίξπηρ σε μία ώρα για να «στασιάσεις» λίγο.

Since November in “Roes” Theatre, again with the comedy “All about Shakespeare in an Hour”, you are returning for the 16th consecutive year ever since it was first played in “Amore”. Is it something like the killer who always returns to the scene of his crime?

Yes, it is something like that, it comes out of us every four or five years, because it gives us such an outlet and it makes us remember the first time we ever played it, when we were all much younger. But it mainly has the purpose of offering an outlet and a demystification of all that we do.

Could it be that your steady return to this play, parallel to everything else you are doing in theatre, television or the cinema, reflects also your philosophy about things? The tragic that heals with the comic and the comic which is born out of the tragic?

Definitely...that's it...that's what I meant when I said “demystification”. When you are playing a role with gravity, depth, psychological strain and exposure, then you need a “Shakespeare in an hour” in order to lift you up a little.

Judging by the course of your career, you obviously like changing, mediums, roles and genres. Why is this? Are you easily bored?

«Τριστεύω ότι ηθοποιός δεν γίνεσαι αν δεν έχεις το στοιχείο της παιδικότητας μέσα σου».

Σας αρέσει προφανώς, αν κρίνουμε από την πορεία του έργου σας, η εναλλαγή, μέσων, ρόλων και ειδών. Τι συμβαίνει; Βαριέστε εύκολα;

Όλα και τίποτα, μάλλον η δική μου καθημερινότητα έχει μολιαστεί με αυτό που λέμε «εναλλαγή ρόλου ψευδαίσθησης και αλήθειας» και αυτό το έχουμε εμείς οι ηθοποιοί. Όταν δεν παίζουμε, κάτι μας λείπει.

Τι είναι πιο κοντά στην ψυχосύνθεσή σας, η κωμωδία ή το δράμα;

Η αισιοδοξία ή η απαισιοδοξία;

Συμβαδίζουν και τα δύο, η υπερβολική αισιοδοξία κάτι κρύβει. Κρύβει μάλλον κάτι που είναι ανολοκλήρωτο. Από τη μια εγώ είμαι αισιόδοξος από τη φύση μου, και από την άλλη κυνηγάω ρόλους που, αν στο θέατρο είναι απαισιόδοξος ο ρόλος, στο σινεμά προσπαθώ να είναι το αντίθετο.

Στο χειροκρότημα αγωνιάτε για τη συνέχεια;

Όχι· μετά το χειροκρότημα κλείνουν οι πόρτες. Μετά την παράσταση τα πράγματα επιστρέφουν στην καθημερινή τους βάση.

Yes and no, probably my own everyday life has been permeated by what we call “alternation between roles of illusion and truth”, and that is something that characterises us actors. When we aren't acting, something is missing.

What is closer to your idiosyncrasy, comedy or drama? Optimism or pessimism?

They are correlated, extreme optimism is hiding something. Probably something that is incomplete. On the one hand, I am an optimist by nature and on the other hand I am pursuing roles that, if in theatre the role is pessimistic, in cinema I try for it to be the opposite.

During applause are you anxious about what will follow?

No; after the applause the doors close. After the show things return to their regular base.

Do you plan your future steps carefully, or do you leave them to luck?

In Greece you are not in a position to plan anything; the organisation and the disciplined system of a show industry doesn't exist, meaning setting dates for when to do one thing or the other. The fact is that all of our kind have learned to be extremely flexible and, unfortunately, to make choices on a whim.

« I believe that you can't become an actor unless you have a childlike element within you »»

« Στην Ελλάδα δεν έχεις τη δυνατότητα να σχεδιάσεις τίποτα »» .

Σχεδιάζετε επιμελώς τα μελλοντικά σας βήματα ή τα αφήνετε στην τύχη;

Στην Ελλάδα δεν έχεις τη δυνατότητα να σχεδιάσεις τίποτα· δεν υπάρχει η οργάνωση και το πειθαρχημένο σύστημα μιας βιομηχανίας θεάματος, να βάλουμε δηλαδή ημερομηνίες για το πότε θα κάνουμε αυτό ή το άλλο. Απλώς πια όλοι του σιναφιού μας έχουμε μάθει να είμαστε τρομερά ευέλικτοι και να επιλέγουμε δυστυχώς «στο φτερό».

Πιστεύετε με την πείρα σας ότι η ζωή αντιγράφει την τέχνη ή η τέχνη τη ζωή;

Είναι συγκοινωνούντα δοχεία αυτά· η τέχνη δεν θα ήταν τέχνη αν δεν αντικατόπτριζε κάποιο πραγματικό επίπεδο ζωής. Η τέχνη ίσως είναι ο μοναδικός τρόπος να μαλακώσεις, να αμβλύνεις το προσωπικό σου δράμα της ύπαρξης.

Τι είναι ο κόσμος μας; Δραματική καθημερινότητα με κωμικές πινελιές ή μία αστεία κατάσταση με τραγικά αδιέξοδα;

Έτσι όπως έχει φτάσει το πράγμα σήμερα στην Ελλάδα, μάλλον το δεύτερο είναι, εντάξει, τραγικά αδιέξοδα μάλλον όχι, γιατί εμείς σαν λαός είμαστε αισιόδοξοι.

Σε τι διαφέρουν μεταξύ τους για σας η τηλεόραση, το σινεμά και το θέατρο; Ποιο από τα τρία δεν θα μπορούσατε να απαρνηθείτε για χάρη των άλλων δύο;

Όλα αυτά είναι συγκοινωνούντα δοχεία· και τα τρία χρειάζονται την ίδια τεχνική σε ό,τι αφορά την προσέγγιση ενός ρόλου. Εγώ προσωπικά προτιμώ να κάνω σινεμά.

From your experience, do you believe that life imitates art or the other way around?

These things are interconnected; art wouldn't be art if it didn't reflect reality on some level. Art is possibly the only way to soften, to assuage your personal existential drama.

What is our world? A dramatic everyday existence with touches of the comical or a funny situation with tragic dead ends?

The way things have come to be today in Greece, probably the second, ok, tragic dead ends probably not, because we, as a nation, are optimistic.

What is the difference, in your opinion, between television, cinema and theatre? Which of the three you would be unwilling to give up in favour of the other two?

All these are interconnected; all three require the same technique regarding the approaching of a role; personally I prefer the cinema.

Looking back at your career, what do you usually feel? Satisfaction, surprise, peace? That you have done well?

Probably that I am a good professional, that I realised early on that what I do is only a profession and nothing more and that has

given me balance. The way that I learned through my studies to approach the roles and the characters offered me early on the following: that I can embrace some visions and that I can easily move away and embrace some others. And this is also a method by which you approach a character.

“All about Shakespeare in an Hour” is very funny. A dose of childlike innocence among the guilty world of the grown-ups. Do you have this in your blood? The playfulness, I mean. The mischief, the reversal, the parody.

I believe that all actors possess this. I believe that you can't become an actor unless you have that childlike element within you. It's not coincidental that we actors use the word “play”; it is an element that actors must never lose, the ability to “play”, as children play.

Ανατρέχοντας στην πορεία σας, τι νιώθετε συνήθως; Ικανοποίηση, έκπληξη, ηρεμία; Ότι καλά τα καταφέρατε;

Μάλλον ότι είμαι ένας καλός επαγγελματίας, ότι κατάλαβα από νωρίς ότι αυτό που κάνω είναι ένα επάγγελμα και τίποτε άλλο και αυτό με ισορρόπησε. Ο τρόπος που έμαθα από τις σπουδές μου να πλησιάζω τους ρόλους και τους χαρακτήρες από νωρίς μου έδωσε το εξής: ότι μπορώ να ενστερνιστώ κάποια οράματα και ότι εύκολα μπορώ να φύγω και να πιάσω κάποια άλλα. Και αυτό είναι μια μέθοδος, με την οποία πλησιάζεις έναν χαρακτήρα. **«Ολόκληρος ο Σαίξπηρ σε μία ώρα» έχει και πολύ πλάκα. Μια δόση παιδικής αθωότητας στον ένοχο κόσμο των μεγάλων. Το έχετε εσείς αυτό στο αίμα σας; Το πείραγμα, εννοώ. Τη σκανταλιά, την ανατροπή, την παρωδία.**

Νομίζω ότι όλοι οι ηθοποιοί το έχουν αυτό. Πιστεύω ότι ηθοποιοί δεν γίνεσαι αν δεν έχεις αυτό το στοιχείο της παιδικότητας μέσα σου. Δεν είναι τυχαίο το ότι εμείς οι ηθοποιοί λέμε «παίξε», «παίζω», ενώ οι Άγγλοι λένε «play»: αυτό το στοιχείο δεν πρέπει να το χάσουν ποτέ οι ηθοποιοί, το «παίζω», όπως παίζουν τα παιδιά.

Σας αρέσει ο εαυτός σας; Τι δεν σας αρέσει σ' αυτόν; Πιστεύετε ότι οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν για σας εκείνη την εντύπωση που θα θέλατε να έχουν; Ή μήπως καμιά φορά οι ρόλοι διαστρεβλώνουν στα μάτια του κόσμου την ανθρώπινη ταυτότητα του καλλιτέχνη;

Στον καλλιτέχνη είναι έμφυτη η ανασφάλεια σε ότι αφορά το «εγώ» του. Νομίζω ότι και αυτό είναι ένας κινητήριος μοχλός, γιατί αν ήμασταν ευχαριστημένοι με όλα τα πράγματα γύρω μας δεν θα κάναμε τέχνη. Τη χρειαζόμαστε την ανασφάλεια: είναι η κινητήριος δύναμη.

Υπήρχε ποτέ περίπτωση «Ολόκληρος ο Σαίξπηρ» να χωρέσει σε μία ώρα; Πόσο μάλλον, «Ολόκληρος ο Σακελλαρίου»... σε μία συνέντευξη; Ακόμα και χωρίς τη συμμετοχή του κόσμου; Με τίποτα.

Με τίποτα.

Do you like yourself? What don't you like about you? Do you believe that most people have about you the impression that you would like them to have? Or is it that sometimes the various roles distort in people's eyes the human identity of the artist?

Artists have an innate insecurity regarding themselves. I believe that this also is a driving mechanism, because if we were content

with everything around us, we wouldn't be making art. We need insecurity; it is the driving force.

Was there ever a chance that “All about Shakespeare” could fit into an

hour? Let alone “All about Sakellariou”... in an interview? Even without the participation of the audience? Never. Never.

« In Greece you are not in a position to plan anything ».